

Ordinul Povestitorilor

REVISTĂ DE SCRIERE
CREATIVĂ ȘI ALTE FORME DE MAGIE

ARTHUR

NR. 10 | IARNĂ 2019

Biografia unui scriitor imaginar

MAESTRII POVESTITORI

Ioana Nicolaie	
<i>Marele secret al lui Robert Ersten</i>	6
Teodora Leon	
<i>Timpul se scurge fără întoarcere</i>	9

ATELIERUL DE POVEȘTI

Fantasia

Elisa Merca	
<i>Bunicul manechin și iubirea</i>	12

Fabulatoriu

Gabriel Cărtărescu	
<i>Mărturisirea</i>	14

Povești reciclate

Viviana Pantazică	
<i>Un fenomen al lumii literare & alte clișee</i>	16

Stiluri și stilouri

Rami-Mihai Cristescu	
<i>Ce să fiu? Un om...</i>	19

Școala cronicarilor

Horia Petrean	
<i>Bătrâni și neliniștiți</i>	21

UCENICII SCRITORII

Alexia Mihaela Ciobănuț	
<i>Mă numesc Robert Ersten...</i>	24
Matei Someșan	
<i>Dreptul la replică</i>	26
Copiii de la Colegiul Național „Mihai Eminescu“, Buzău	
<i>Exerciții de imaginație – viața ca operă</i>	28
Delia Damina	
<i>Un mesaj secret</i>	31
Darius Munteanu	
<i>Scriitorul de pe planeta Gorgonzola</i>	33
Theodora Ioana Bălan	
<i>Robert Ersten: cap sau pajură?</i>	36
Andreea Mareci	
<i>Un băiat cu părinți ciudați</i>	39
Bogdan Cristian Bobîrnac	
<i>Un soldat pe frontul de luptă</i>	41
Daria Mateș	
<i>Cum am devenit scriitor</i>	43
Mihnea Alexandru Ionescu	
<i>Johann Friedrich Robert von Flynnndradt: biografia unui artist complet</i>	45
Maria Irina Georgescu	
<i>Omul care vâna cărți</i>	47

Yanis Ciobanu	
<i>Robert, supereroul</i>	49
Vlad Iordache Grigore	
<i>Șoarecele scriitor</i>	51
Andrei Ciprian Rus	
<i>Cea mai frumoasă meserie</i>	53
Ana-Roxana Timoșcov	
<i>Un erou de benzi desenate</i>	55
Sofia Bugică	
<i>Avioane și crenguțe</i>	58
Emma Jibleanu	
<i>Prietenul meu, Robert Ersten</i>	60
Ștefania Nechita	
<i>Cheița timpului</i>	62
Ana Licu	
<i>O altfel de biografie</i>	64
Andrei-Robert Nicorescu, Maria Miruna Corfu, Eva Bengescu, Diana-Maria Feraru, Diana Maria Militaru,	
<i>Un scriitor imaginar, mai multe vieți posibile</i>	67

POVEȘTI... PE BUNE!

Andreea Bichir, Fabian-Ionuț Martin, Alexandra Maria Stoica	
<i>C-așa e în tabără!</i>	
<i>Impresii despre tabăra de creație</i>	
<i>„Locuiește în poveste”, Alma Vii, 2019.</i>	72

CUM SĂ...?

Copiii din clasa a V-a B, de la Colegiul Național „Mircea cel Bătrân”, din Râmnicu Vâlcea	
<i>Cum să te împrietenești cu un pitic de grădină?</i>	76

Au ilustrat pentru acest număr:

Delia Calancia, Alexia Mihaela Ciobănuț,
Sofica Mihail, Petru Miu, Mircea Pop,
Alexandra Maria Stoica

MARELE SECRET AL LUI ROBERT ERSTEN

Ce înseamnă să lucrezi la un roman colectiv?
Care sunt cele mai importante calități ale unui scriitor?
Care va fi următoarea carte a lui Robert Ersten?

Ioana Nicolaie

Robert Ersten nu-și mai încapă-n piele de bucurie că arată atât de ciudat, are optsprezece mâini, nouă capete, dispoziție de toate felurile, simultană și-n succesiune, cântă și dansează, cu un ochi plânge și cu unul râde, e as la informatică și nemaipomenit de bun la limbi străine, e pianist de concert, face sport și merge la petreceri, e olimpic național și se laudă că-și ia și permisul auto în curând. Că e un pic temător nu vrea să zică, că doar n-are de ce să-și știrbească frumusețe de imagine. E cel mai cel din parcarea scriitoricească și se tot gândește de ceva vreme că ar fi o pierdere colosală să rămână doar la *Cum am supraviețuit clasei a VIII-a*. Cum, n-ați citit cartea asta? Nici despre liternauți n-ați auzit? Păi e mai mare păcatul. Atunci s-o luăm cu începutul. Toți știți cum e să se vadă-n depărtare grozăvia aia

care se cheamă evaluare națională. Încă din clasa a V-a ați auzit că vă așteaptă ceva strivitor, de care depinde viața voastră și-a părinților voștri, cea prezentă și viitoare. Ați făcut salate necomestibile din gen epic și gen liric, asezonate cu aparițiile indecise ale verbului a fi, plus nițel imn și-un strat de fabulă. Nici nu vă mai aduceți aminte câte teme ați argumentat și la câte meditații ați mers. Ei bine, așa a fost și cu multiplele fețe ale lui Robert Ersten, inclusiv cu aceea oarecum mai secretă, a scriitoarei Ioana Nicolaie, care-a pus la cale toată tărășenia. Cum ține de mulți ani cursuri de scriere creativă în Școala Germană „Hermann Oberth“ și chiar a înființat un grup literar, Liternauții, a descoperit la un moment dat că Elisa-Catinca-Sara-Gabriel-Andrei-David-Cristi-Matei știu deja destulă meserie ca să se-apuce să migălească împreună, cu îndrumare serioasă, desigur, o carte nemaivăzută, *Cum am supraviețuit clasei a VIII-a*. Titlul a fost motorul care-a pus apoi totul în funcțiune. Fiecare autor a scris câteva fragmente, urmând schema propusă de Ioana Nicolaie. Cum de-au tras toți în aceeași direcție e un mare secret. A ieșit un roman de tot hazul, cu o profesoară teroristă, aventuri prin centrul vechi, savanți sabotați, șobolani vorbitori, spioni, începuturi de iubire și câte și mai câte. Serghei este un personaj cu totul neașteptat pe care l-au găsit pe parcurs. Cât despre computere vechi și cum răspund ele unei mari enigme, rămâne să descoperiți voi înșivă. Farmecul celor cinci eroi ai cărții, Luca, Filip, Dora, Clara și Raul e atât de mare, încât Robert Ersten a decis să meargă mai departe. Lucrează de zor la ceva ce se va numi *Fantome din spațiu*. Dacă nu cumva va fi *Jaf pe inelul lui Saturn*. Dacă nu... (Firește că știe cum se va numi cartea, însă vrea să vă inducă-n eroare. Dar eu, Ioana Nicolaie, i-am cotrobăit puțin, prin folderul cel nou care se numește

nici mai mult, nici mai puțin decât *O vacanță de groază*. Vă rog să păstrați secretul, nu vreau să aflu nimeni că vi l-am spus.)

Catinca Nistor are 16 ani și întotdeauna strică fermoarele de la geți. Din cauza asta-i este frig mereu și suferă că nu se poate încheia până la gât. Și pentru că are mâinile reci se duce și le pune pe mâinile sau pe fețele altora zicând: „Uite ce mâini reci am!“ Ea a decis să țină secretă întâlnirea ei cu nemaipomenitul Robert Ersten.

Elisa Merca vede scrisul ca pe o cale de a se relaxa, chiar dacă de când a decis să dea la medicină s-a relaxat foarte rar. Noroc cu *Ordinul Povestitorilor*, unde are rubrică permanentă, și cu statutul de liternaută cu vechime, că altfel ar visa numai chimie și biologie. Pe Robert Ersten îl știe de dinainte de *Cum am supraviețuit clasei a VIII-a*, din mașina cu care venea de la un Bookfest. Iată ce crede ea despre scris și despre Robert:

- Cum e să lucrezi la un roman colectiv? Chiar dacă scrii cu alții despre o lume comună, cuvintele parcă vin din dicționare total diferite.

- Cred că un scriitor trebuie să știe să reinventeze ceva deja inventat. Dacă poate să facă asta, atunci probabil nu se va plictisi niciodată de scris.

- Următoarea carte a lui Robert Ersten? Va fi cel puțin la fel de nemaipomenită, extraordinară,

Ordinul Povestitorilor 10

fantastică precum prima. Fiți pe fază, autorul ăsta are planuri mari.

Sara Zapodeanu a crezut că a VIII-a a fost stresantă. Ei bine, acum, că e în clasa a XII-a, poate va scrie un ghid pentru BAC, bineînțeles dacă supraviețuiește. Animalele ei preferate sunt pinguinii și detestă cerealele fără zahăr. Când era mică voia să devină un urs panda. De aceea nu ezită să ne spună cum vede ea opera celebrului Ersten.

- Nu am întâmpinat dificultăți în timp ce lucram la carte. Îi cunosc pe ceilalți autori de foarte mult timp și colaborăm bine împreună. A fost o oportunitate incredibilă și mă bucur că am putut participa la acest proiect.

- Cred că cea mai importantă calitate pe care o posedă un scriitor este pasiunea pentru literatură. Nu ajunge să te poți exprima adecvat și să te pricepi la scris, pentru că operele în spatele cărora nu există o dorință puternică de a crea nu au substanță. Creativitatea, răbdarea și spiritul de observație joacă, de asemenea, roluri cruciale.

- Robert Ersten s-a atașat foarte tare de personajele din prima sa carte, așa că își vor face apariția și-n următorul său volum. Bineînțeles, acum este vorba de liceeni, deci lucrurile se vor complica puțin. Nu vreau să divulg nimic momentan, însă garantez că romanul vă va amuza cel puțin la fel de mult ca primul.

Gabriel Cărtărescu a supraviețuit clasei a VIII-a. Îi place muzica, se dă în vânt după computere și filme, are deja o cameră plină de electronice vechi. Petrece destul de mult timp prin cartier, cu prietenii. A încercat să-și vopsească părul roz, ca să dovedească că rozul e cea mai masculină culoare, însă nu a reușit, căci vopsea pe care-a dat 33 de lei era pentru oameni cu părul blond. Iată mărturia lui:

- Pentru mine a fost destul de interesant să lucrez la un roman colectiv. Mereu trebuia să fiu la curent cu ce au scris ceilalți, mai ales cealaltă jumătate a personajului meu. Cu toții am fost personaje cu personalități multiple.

• Calitatea cea mai importantă a unui scriitor? Depinde. Pentru unii poate fi umorul, pentru alții sensibilitatea, pentru unii abilitatea de-a se detașa total de realitate și de orice lucru concret. Cred însă că-n toate cazurile e nevoie și de puțină creativitate.

• Următoarea carte a lui Robert Ersten va fi, în secret, scrisă de Robert Zweiten.

David Stavila a absolvit de ceva timp clasa a VIII-a și se străduiește ca anul ăsta să termine cu brio clasa a XII-a. Se cam îneacă în matematică și-n fizică. Îi place extrem de mult să conducă, dar nici unei sesiuni de Nutella cu stixuri sărate nu-i spune nu. Preferă să-și petreacă timpul cu prietenii, stă afară până târziu și se dă în vânt după mirosul de frig și de iarnă, acesta fiind anotimpul lui preferat. Sau poate vara? Nu, iarna. Ba nu, vara! Mă rog, ideea este că nu se poate decide. Ce știe însă e că sporturile lui preferate sunt schiul și snowboardingul. Iată ce crede el despre isprăvile lui Robert Ersten:

• Participarea la un astfel de proiect mi s-a părut unică. Deși apar mai multe voci narrative, nu se poate observa o diferență între stilurile de scris.

• Toată lumea spune că imaginația este calitatea principală a unui scriitor, însă eu consider că a nu-ți fi frică să te exprimi pe tine, așa cum ești, face cu adevărat diferența.

• Sincer, nu știu ce s-ar mai putea povesti, fiindcă un roman despre supraviețuirea clasei a XII-a ar fi lipsit de întâmplări.

Andrei Droc încă este în convalescență după clasa a VIII-a și se tratează cu multe ieșiri cu colegii de suferință și cu prietenii salvatori. Îi place să citească Kafka (în germană) – hmm, simptom post-traumatic (?), ascultă muzică clasică și evadează în programare. A dat matematica pe informatică, nu știe dacă e bine sau nu, dar are un profesor de info care i-a devenit cel mai bun prieten. Ce-i cu marele Ersten?

• Uff... N-a fost simplu, nici măcar amuzant tot timpul, dar extrem de provocator. E ca și cum știi că pleacă avionul și ai vrea să mai pierzi timpul la *duty free*, dar ți-e teamă că-ți vei auzi numele strigat la difuzor (Ioana ne striga, totuși, mereu delicat și cu discreție), ca apoi toți călătorii din avion să se uite nemulțumiți la cel ce-a întârziat. Întârzierea zborului depindea și de modul în care înțelegeam să respectăm fiecare orarul de îmbarcare. Pe de altă parte, nu știam ce va deveni personajul meu, pentru că depindeam de ce profil îi croiau ceilalți din echipă. Devenisem un pic protector față de eroul meu și speram să nu mi-l transforme în cine știe ce, pentru că la scris am avut deplină libertate.

• Ca să fii scriitor-adolescent trebuie să ieși din haina de elev care își face temele. Trebuie să te uiți mai atent la viața ta, să te analizezi mai bine pe tine și pe ceilalți, să privești, uneori contemplativ ca la un tablou. Și să vezi ce simți, uneori chiar să visezi textul, căci se poate scrie și în vis. Să faci un roman în echipă nu e de ici-colo, e chiar un experiment care poate să se încheie cu o implozie.

• Liceul nu ne lasă să ne plictisim, nici pe noi, nici pe ceilalți colegi de generație. Nici pe profesori, nici pe părinți. Personajele noastre sunt puternice, iar prietenia le împinge să trăiască intens. Și, în plus, visează atât de mult.

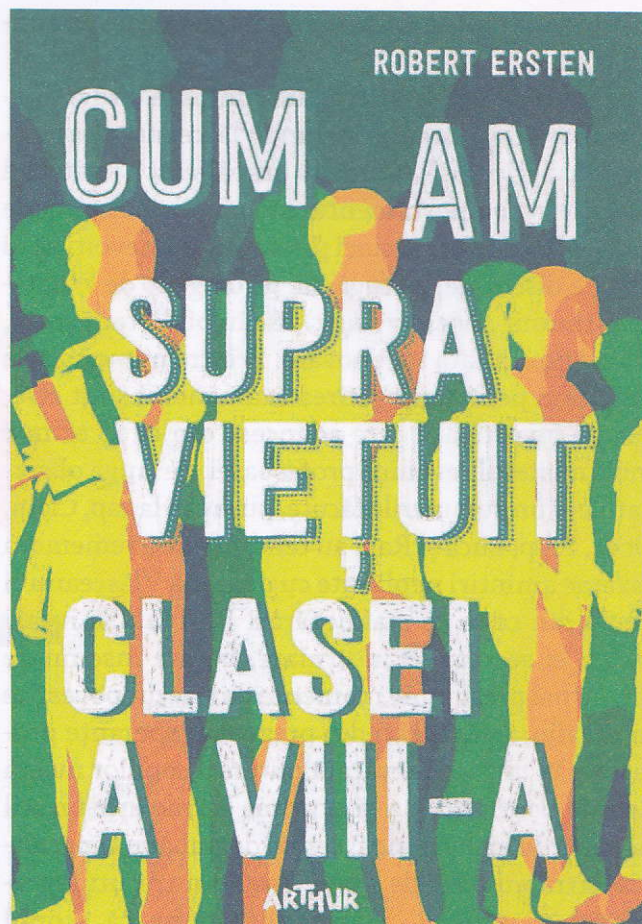
TIMPUL SE SCURGE FĂRĂ ÎNTOARCERE

Cum am supraviețuit clasei a VIII-a de Robert Ersten, Editura Arthur, 2019

„În timp ce unii dintre voi bricolează la becul-for-tăreață-protector-de-examen-și-furnizor-de-cereale-cu-lapte, am să vă spun adevăratele tehnici de supraviețuire în clasa a opta. Mai exact, vă propun un ghid, *Examenofobia*, făcut chiar de o războinică determinată să-și învingă frica. Acest ghid cuprinde cinci pași și, nu vreau să mă laud, dar după ce o să-mi treacă lenea și-l voi scrie pe hârtie, va fi cel mai util, popular și cunoscut ghid din toată lumea“ (p. 22).

Și, într-adevăr, cinci pași sunt oferți, pe un ton ghiduș menit să stârnească interesul cititorilor. Însă trebuie luat în considerare faptul că instructajul nu se rezumă sub nicio formă la împărtășirea unor sfaturi utile și eventuala demonstrare a practicabilității lor. *Cum am supraviețuit clasei a VIII-a* nu este un ghid scris „ca la carte“, ci o colecție de trăiri și impresii notate ca într-un jurnal și povestite din cinci perspective, aparținând unui grup de prieteni, Clara, Dora, Filip, Luca și Raul. Această inițiativă își găsește locul într-un context autentic (un liceu teoretic de pe Strada Plantelor, din București), învăluit în atmosfera tensionantă a clasei a opta și perturbat de întoarcerea neașteptată a unei „pacoste“ de profesoară de germană, doamna Vlăsceanu.

„Cât am mai așteptat până să înceapă filmul – *Fuga din Voronej*, desigur –, m-am gândit că noi, cei din Reparabile Tempus, am putea scrie ceva despre toate poveștile din ultima vreme. Să ținem un jurnal, ceva, cred c-ar fi deosebit de pasionant. Luca probabil ar face numai glume, Clara ar scrie despre cât de enervant este Raul uneori, Filip ar descrie tehnologia străveche cu pasiune, Raul ar explica axiomele matematicii (să ridice mâna cine s-a prins

de glumă!) și eu aș scrie despre Vlăsceanu și examen. Ah, la ce bazaconii mă mai gândesc și eu!“ (p. 111)

O astfel de bazaconie este totuși bine-venită ori-când. În ciuda titlului, cartea poate fi o lectură potrivită nu numai pentru elevii aflați în pragul evaluării naționale, cât și pentru cei care au trecut de acest obstacol și își doresc să retrăiască anumite

emoții. Întreaga acțiune pornește de la întemeierea unei societăți secrete, care are la bază vorbele poetului latin Vergiliu, *Fugit irreparabile tempus* (tradus ca „timpul se scurge fără întoarcere”). O trăsătură captivantă se găsește în decizia celor cinci prieteni de a-și numi societatea Reparabile Tempus, decizie luată fără nicio urmă de ezitare, ca o formă de revoltă intenționată la adresa Timpului nerăbdător. Personajele își motivează alegerea susținând că vor să salveze lumea, însă în subconștient, știu că vor trebui să se ajute pe ei înșiși odată cu începerea anului școlar.

Întâlnirile societății capătă contur și un aer misterios din clipa în care doamna Vlăsceanu, noul „infractor periculos”, începe să stăpânească teritoriul școlii prin comportamentul său paradoxal, aproape greu de crezut, și cei cinci prieteni sunt nevoiți să-și poarte discuțiile, pe fugă, fie pe un grup de WhatsApp (numit sugestiv *Fugit*), fie în biblioteca școlii, de ani buni aflată în renovare. Printre numeroasele meditații pentru pregătirea examenului sunt strecurate investigații care adâncesc din ce în ce mai mult misterul revenirii profesoarei. Pe lângă observațiile și presupunerile făcute, puse cap la cap, Clara, Dora, Filip, Luca și Raul au tendința de a rememora diverse amintiri neplăcute cu doamna Vlăsceanu și devin din ce în ce mai hotărâți să scoată la iveală latura ei secretă. Prin urmare, fiecare însemnare din jurnal presupune momente din trecut povestite în detaliu, frământări din prezent și speranțe proiectate în viitor. Adevărata putere a copiilor nu stă doar în ușurința de a-și exprima stările într-un stil neobișnuit și prietenos, ci mai degrabă în capacitatea extraordinară de a trăi simultan trecutul, prezentul și viitorul. S-ar putea spune că scopul întregii cărți este de a anula orice noțiune a timpului și de a-l trimite pe cititor cu gândul la posibilitatea unor aparente imposibilități.

„Eu însă mă plimbam printre tot ce a fost vreodată gândit și simțeam imensitatea aceasta ca și cum

s-ar fi aflat în prezent. Până la urmă, care e diferența dintre ce există și ce-a existat?” (p. 120)

Mergând mai departe, „atemporalitatea temporară” în care se află detectivii introduce, treptat, și conceptul de escapism (revenindu-se așadar la traducerea *the irreplaceable time escapes*). Apar multe cazuri în care elevii de-a opta (în cazul personajelor principale, Dora, Filip și Luca) simt cu desăvârșire presiunea din partea părinților și a profesorilor în privința examenului.

„ – Germană, română, matematică!... Ai înțeles? Trebuie să înveți pe de rost caietul!

De câte ori n-am auzit asta. Cu varianta: «Nu treci examenul?! Muritor de foame ajungi.» Plus, preferata mea: «Ce Vianu? Ce Lazăr? Dacă nu scoți peste nouă, o să ajungi într-o clasă de retardați. Și dacă începi liceul așa, sigur îți ratezi toate șansele» (p. 8).

În astfel de circumstanțe, protagoniștilor nu le rămâne altceva de făcut decât să evadeze din realitate și să inventeze scenarii pe placul lor, care să le țină mintea ocupată într-un mod creativ:

*Cum am supraviețuit clasei a VIII-a se transformă într-un ghid aparte, cu instrucțiuni strecurate printre rânduri și printre intențiile personajelor. Într-o permanentă criză de timp, eroii din Reparabile Tempus nu aleg să fie liderii atemporalii, ci preferă să-și construiască o armată stabilă și să meargă pe același ritm cu cititorii de o inteligență perspicace. Cu fiecare privire aruncată în jur se dezvoltă spiritul de observație. Cu fiecare pătrundere în adâncul minții și al sufletului se va evidenția o nouă perspectivă ieșită din tipar. Drumul este totodată străbătut într-o clipită și prelungit până la infinit și, în acest caz, trebuie „pași mulți, rapizi, și se rezolvă tot greu din viață”. *Reparabile Tempus ad infinitum!**

Teodora Leon

Fantasia

BUNICUL MANECHIN ȘI IUBIREA

Mama îmi spunea mereu că Robert Ersten nu se poate mișca, că nu poate vorbi, că tot ce face este să stea ca un manechin și să privească oamenii oprți în fața vitrinelor. Se zvonește că o singură dată a ieșit din magazinul pe care și-l alesese drept casă și s-a dus direct la o școală de pe Strada Plantelor. Oamenii spuneau că timpul parcă se oprise în jurul lor atunci când l-au văzut pe Robert Ersten spărgând geamul vitrinei.

În ziua aceea, fiind dimineată și tocmai la ceasul când se descărca noua marfă, toate manechinele erau îmbrăcate la întâmplare, numai Robert Ersten nu. El avea un costum negru dintr-o catifea foarte lucioasă, iar de sub tivul pantalonilor se iveau gleznele și tălpile desculțe. Oamenii spuneau ca nu l-ar fi încâput absolut nicio pereche de încălțări. Se zicea că nici măcar nu avea picioare, că tălpile lui erau de fapt niște mâini mai lungi care, atunci când mergea, se strângeau în pumni. În loc de mâini, avea tot mâini, dar pe acelea le ținea mereu încordate, ca și când urma să prindă ceva în palme. Pe spate, destul de aproape de ceafă, avea crescute trei degete de care era prins un creion. Bunica, dacă tot avusese o relație serioasă cu el, deci îl cunoscuse pe Robert Ersten personal, spunea că scria cu degetele de la ceafă, pentru că acolo își prindea el cu multă siguranță și cele mai mărunte gânduri. Eu o cred pe cuvânt, însă câteodată mă întreb dacă nu dă cu capul de masă în timp ce scrie...

Tot bunica mi-a spus că atunci când ea era mică, Robert Ersten era aproape de vârsta ei, iar când ea

a mai crescut, Robert Ersten a rămas la fel de mic. Și când ea a crescut și mai mult, Robert Ersten a rămas la fel de mic. „Dar tot era mai deștept decât mine!“ adăuga ea la sfârșit.

Bunica s-a îndrăgostit de el. Zicea mereu că l-a iubit atât de tare, pe cât își iubește nepoții la un loc. Dar nu am crezut-o. Sigur îl iubește mai mult. Se îndrăgostise atât de tare de el, încât l-a cerut în căsătorie. Da, ea pe el! Și s-au căsătorit. O vreme, Robert Ersten mi-a fost bunic, până când bunica a decis că trebuie să inițieze divorțul, Robert Ersten fiind „mult mai deștept“ decât ea. Pe bunica au deranjat-o mereu oamenii mai deștepți decât ea, iar pe Robert Ersten l-au deranjat mereu oamenii mult mai proști decât el. Bănuiesc că e clar de ce nu s-au potrivit niciodată. Cu toate astea, Robert Ersten a iubit-o mult pe bunica. I-a dedicat și poezii, în care îi spunea cât de tare o iubește.

Robert Ersten a mai scris și un roman, unul singur, despre niște copii de pe Strada Plantelor, despre nepoții lui de fapt. Pentru că, așa cum spuneam, bunica îl iubește pe Robert Ersten mai mult decât ne iubește pe noi, nepoții, însă Robert Ersten ne iubește pe noi mai mult decât pe bunica. Bănuiesc că e clar de ce nu s-au potrivit niciodată.

Robert Ersten a încercat mereu să o iubească pe bunica la fel de tare cum îl iubea ea pe el, însă nu a reușit. Toate poeziile pe care i le scria erau despre cât de mult iubește hainele ei, sau pantofii ei, pe care tot el i le cumpăra, dar niciodată nu scria poezii despre cât de tare o iubea pe ea dincolo de ceea ce

se vedea. Bunica a fost foarte tristă din cauza asta, destul de mult timp ca să nu se poată obișnui.

— Robert Ersten nu știe să iubească ființele care nu sunt create de el. Robert Ersten nu poate să iubească o floare, decât cea pe care o desenează el.

Robert Ersten este un egoist! striga mereu bunica după fiecare ceartă pe care o avea cu el.

Robert Ersten însă, oricât de egoist ar fi fost, avea cu trei degete mai mult decât oricare om din jurul lui. Deci avea cu trei numere mai mult. El, când număra, număra până la 13, deci avea cu trei motive mai mult să nu o iubească pe bunica.

— E mult mai deștept decât mine! Și mult mai egoist și are și cu trei numere mai mult! De asta e mai deștept! spunea bunica după ce se calma. Te iubesc de 13 ori, Robert Ersten! Măcar dacă m-ai iubi si tu tot de atâtea ori!

Iar el răspundea:

— Mai bine mi-aș tăia un deget decât să te iubesc la maximum!

Bănuiesc că e clar de ce nu s-au potrivit niciodată. Bunica îl iubea cât toate degetele ei la un loc, pe când Robert Ersten ar fi renunțat la toate doar ca să spună că nu o iubește.

Robert Ersten nu e un egoist, nu e nici cel mai iubitor om de pe planetă, e doar un manechin, care privește din spatele vitrinei de 13 ori pe zi și care scapă doar când vrea să-și vadă nepoții de pe Strada Plantelor nr. 13.

Elisa Merca, clasa a XI-a,

Școala Germană „Hermann Oberth“, Voluntari

Ilustrație de Alexandra Maria Stoica

Fabulatoriu

MĂRTURISIREA

Robert Ersten?! Hmm... Cine oare ar putea fi? Mulți susțin că este un simplu scriitor care și-a început cariera cu o ciudățenie de carte, *Cum am supraviețuit clasei a VIII-a*. Alții, dimpotrivă, susțin că a scris enorm, cel puțin 100 de volume, și că a fost descoperit abia după... moarte. Asta cred însă doar cei care nu s-au interesat deloc de subiect.

Robert Ersten este, de fapt, un hamster. Da, exact, ce-i cu mirarea asta? A venit vremea să mărturisesc, oricât de greu mi-ar fi, că ilustrul autor e un hamster. Un hamster cu personalității multiple.

Totul a început acum un an, când am găsit un hamster pe stradă. Era singur, mic și neajutorat. L-am dus acasă, crezând că îl pot crește eu. I-am amenajat un mic spațiu într-o cutie, unde l-am ținut pentru următorul timp. În primele două săptămâni, totul a fost OK. Hamsterul dormita, nu făcea prea multe, oricum nu-mi dădea deocamdată niciun motiv de suspiciune. Își mai revenise și părea mai sănătos. A devenit foarte drăguț, îi crescuse cea mai pufoasă blană din lume. Din păcate, nu prea aveam timp de el, treceam printr-o perioadă cu tot felul de treburi săcâitoare, de care n-am chef să-mi mai amintesc. Sincer nu mi-e dor de vremurile alea, n-au fost prea fericite pentru mine. Eram foarte preocupat de anumite lucruri – vă rog să nu vă gândiți neapărat la dragoste –, poate așa se explică faptul că mi-a luat atât de mult să observ că ceva nu era normal...

Hamsterul, care între timp mai crescuse, începuse de la o vreme să se poarte foarte ciudat: nu se mai mișca aproape deloc, deși părea absolut sănătos; mai mult, uneori părea chiar că ar sta pe gânduri.

Într-o zi, a început să se zbată și să scoată sunete ciudate. Firește că m-am îngrijorat, trebuia să-l ajut, dar cum? Am căutat pe un telefon mai vechi o aplicație pentru hamsteri, *Jos plictiseala de cușcă*, gândită special pentru ei și foarte eficientă, cel puțin așa se scria la comentarii. Am băgat telefonul în cușcă și m-am dus la culcare.

Ziua următoare, am fost șocat să văd că micul meu companion ieșise singur din aplicație. Și nu doar atât: ajunsese pe Wikipedia unde, să vezi și să nu crezi, citea despre hamsteri. Pe fața lui era o expresie de disperare. Începuseră să-i curgă lacrimi, ceea ce nu credeam că se putea. Totuși, era vorba de un... hamster. Te pomenești că aveam eu halucinații de la atâta *Minecraft*. Degeaba m-am frecat la ochi, că tot pe el îl vedeam.

Cum era posibil ca un hamster, prin hazard, să fi apăsât exact pe butoanele care trebuiau apăstate pentru a ajunge la pagina de Wikipedia despre hamsteri? Ceva nu era în regulă, dar ce? I-am dat de mâncare și-am deschis un pic cușca. Am întins mâna să-l mângâi, dar m-a mușcat și-a fugit. L-am căutat mult, am răscolit prin toată casa, am cotrobăit și-n lada unde-mi păstrezi caietele din clasa întâi. Totul a fost degeaba, căci n-am putut să-l gădesc. Credeam că l-am pierdut pe veci.

Câteva luni mai târziu însă, m-am trezit într-o dimineață și am fost șocat. Pe masă se afla Hamsterul care, ăăă, îmi folosea laptopul. Pe lângă faptul că nu știu cum a reușit să-l deschidă, tasta de zor, cu frunțița aia minusculă parcă încrețită. Un document Word era deschis. Când m-a observat, a rămas